

Uredništvo
in upravnništvo:
Kolodvorska
ulica št. 16.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:
Šeststopenjska peti-
vzeta 4 kr., pri
vsakdanjem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

Velja
za Ljubljano
v upravnisti:
za celo leto 6 gld.,
za pol leta 3 gld.,
za četrt leta 1 gld.
60 kr., na mesec
60 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gld.,
za pol leta 5 gld.,
za četrt leta 3 gld.
60 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Štev. 151.

V Ljubljani v petek, 29. avgusta 1884.

Tečaj I.

Vabilo na naročbo.

S 1. septembrom prične se nova naročba na naš list. Prosimo torej naše čast. naročnike, naj naročbo ob pravem času ponové, da se pošiljanje lista ne pretrga. Najbolje se to učini po poštni nakaznici, na čegar odstrižek treba prilepiti le naslov, ki je na pásu vsacega lista.

Naročnina je, kakor doslej, namreč:

Za Ljubljano:

na mesec gld. —50
do konca decembra " 2—
za donašanje v hišo vsak mesec 9 kr.

Po pošti:

na mesec gld. —85
do konca decembra " 3-35

Naše stališče in „Slov. Narod“.

Nadejali smo se, da se po izgubljeni volilni borbi notranjski zopet mir povrne tudi v razburjene duhove naših nasprotnikov. Razsodba na postojinsko volišče pozvanega naroda je bila tako odločna, tako jasna, da ni trebalo nobenega komentara. Narod sam je govoril, in pričakovali smo, da se tudi gospoda v „Narodni Tiskarni“ ukloni njegovemu izreku. Žal, da smo se varali! Naša ponudba, odjenjati od medsebojnega razpora, bila je porogljivo odbita, in ne da bi „Slov. Narod“ razlogov svojemu porazu iskal v neutemeljenem izstopu dr. Zarnika iz deželnega zbora ter v očitnem nezadovoljstvu, s kojim so naše ljudstvo navdajale neprestane lažnjive izmišljotine najstarejšega slovenskega dnevnika, mami in bega samega sebe s strastnim na-

tolcevanjem deželne vlade, njej udanih volilcev in toliko sovražnega „Ljubljanskega Lista“!

Zopet mora na obtožno klop nesrečna deželna vlada ljubljanska, zopet se nad njo razliva do vrha napolnjena posoda „Narodovih“ ljubeznjivosti! Ne zdi se nam vredno, spuščati se v natančno analizovanje teh malo ukusnih proizvodov razgrete domišljije, le en napad moramo odločno odbiti, onega namreč, da je vlada pri postojinski volitvi, kakor trdi „Slov. Narod“ v št. 198, „pokazala svojo strast“. Proti tej več nego smeli trditvi javno protestujemo! Vlada nikakor ni omejila volilne svobode, nikakor ni pritiskala na volilce, ona je le storila svojo dolžnost, priporočati notranjskim volilcem moža poštenjaka, skozi in skozi odličnega rodoljuba, g. Obrezo, ter svariti jih pred kandidatom skrajne stranke, čegar izvolitev bi sigurno bila le na škodo pravih interesov naše domovine in našega naroda.

Se huje divja glasilo Zarnikovo proti onim volilcem, kateri se niso hoteli udati „Narodovemu“ terorizmu ter so bili nezavisni dovolj, glasovati proti toliko hvalisanemu dr. Zarniku. Naravnost se jim očita, da so goljufali, da so z mžotno besedo nevedno prevarali nedolžno zaupno krdelce Zarnikovih pristašev ter na tak sramoten način prodrli s svojim kandidatom. „Ta prevara je črni madež notranjske volitve“, kliče svete jeze poln organ propale stranke, in elegično jadikuje, „da se korupcija trosi in se je uže zanesla med maso naroda.“

Lehko bi ovrgli vse te drzovite napade na priznane poštenjake, lahko bi dokazali, da je Obrezova stranka po natančnih in vestnih poročilih uže dan pred volitvijo trdno računala na veliko večino ter da je šla na bojišče, svesta si končne sijajne zmage; tudi to bi lahko spričali do pičice, da bi navzlic strastni agita-

ciji nekaterih nepoklicanih mladeničev dr. Zarnik še menj glasov ujel, nego njegov v zadnjem trenutku izbrani namestnik, gosp. Hinko Kavčič — a škoda za izgubljeni trud, sedanje uredništvo „Slov. Naroda“ itak ni pristopno logiki dokazov! Le jedno vprašanje si dovoljujemo do svojih protivnikov! Ali sami ne čutijo, da s svojimi žaljivimi besedami najhuje obsojajo svoje lastne pristaše ter z blatom ometavajo ne Obrezovih, temveč le Kavčičeve volilce? Če je res še tisto jutro bilo zbranih pri Vičici 48 Zarnikovih volilnih mož, — kakor „Slov. Narod“ tiska z razprtimi črkami, — ali ni potem veko-vita sramota za te možake, da so navzlic ugodnemu položaju tako nečastno zapustili svojega kandidata, o katerem je radikalno časopisje mesece in mesece z napetimi lici med svet trobilo, da je v njem vtelesena narodna doslednost in neupogljivost? Ali potem ni skrajna nečast za gosp. Kavčiča, da je sebi in lastnemu mandatu na ljubo tako grozovito brco dal voditelju radikalne stranke, dr. Zarniku? In ko so uže pri volitvi videli, da je večina za Obrezo in ne za Kavčiča, zakaj je potem po „Narodovem“ računu celih dvajset Zarnikovih volilcev vender volilo ne Kavčiča, temveč glasovalo za kandidata zmerne stranke ter le borih osemindvajset zvestih ostalo zastopniku Zarnikovih načel, med njimi, kakor pričuje volilni zapisnik, celó taki, kateri so še lansko leto odločno nasprotovali Zarnikovi kandidaturi? V istini, da bi le nekoliko resnice bilo v „Narodovem“ poročilu, sami bi morali obžalovati nepoštenje, katero se je razodevalo v dan 25. avgusta pri — radikalni manjšini postojinskih volilcev! Toda možje so dobro znali, kaj da storé; zapustili so Zarnika, ker so spoznali, da je zmaga s tem kandidatom absolutno nemogoča.

In sedaj še ti, „Ljubljanski List“, milovanja vredni Benjamin slovenskega časopisja,

Listek.

Živa in mrtva.

(Zlatorodov.)

Mrtva! — oj, kako strašna je bila ta smrt! Slišala sem glasno jokanje ob svoji postelji, obile solze so mi tekle na lica, tresoč ustna so me poljubljala. Ure in ure sem se borila proti čudnemu otrpnenju, ki mi je ude ukovalo, ki mi je kri v žilah ustavljalo! Ure in ure sem morala poslušati srctogajoče ihtenje. Slišala sem, kako so mati v smrtnem strahu klicali me po imenu, toda zastoj sem skušala jim odgovoriti. Moj oča me vzamejo v naročje, pritiskajo moj obraz na bradata svoja lica, drgnejo mi mrzle roke, kličejo me z vsemi prelepimi imeni, in ker jim ne odgovorim, me položé nazaj na blazino, pokleknejo poleg moje postelje ter jokajo kakor otrok. Moje sestrice se priplazijo k meni, prav tiho, po prstih, mi sočutno gladijo s čela lase, pritajajo jasni zvok svojih glasov ter šepetajo strašno besedo: mrtva!

Mrtva? Kaj ima smrt z menoj? je li ne živim? je li ne slišim, ne čutim, ne mislim? je li to more mrtvec? Počasi se mi jasni

strašna resnica, dolgo, dolgo sem se branila spoznati grozno svoje stanje. Siloma sem se hotela pregovoriti, da se mi le sanja, da bom skoro se prebudila ter mojim ljubim razpršila vse duhomorne skrbi, vso gloječo bolečino in vse grenke solze ter da se bom prestanega otrpnega spominala, kakor se človek veselo spomina sanj. Počasi, le počasi se upanje umika strahu, strah pa stopa pred smrtno zdvojno resnico.

Jasno mi je bilo vse. Bilo je jutro 2. maja. Dan prej sem prebila s svojimi tovarišicami zunaj na planem pod vedrim nebom. Ves mirni dopoludan, ves dolgi in blagodejni popoldan smo tekale po hladnem senčnatem gozdu. Klobuke smo si opletale z zelenjem in cveticami, polne šope smo si jih nabrale, da smo jih komaj držale. Prišedši domov, bila sem utrujena, pretrudna, tako spehana, da se večerje niti nisem doteknila. Cvetice svoje vržem nemarno na mizo, grem v svojo sobico, brsnem klobuk in šal na stran, pa ležem na posteljo. Toda sladki pokoj, pokoj ki sem si ga želela, ne pride; trudnost moja pa se mi povišuje, namestu da bi se zmanjševala. Na obrazu sem čutila, kakor bi imela železen pas okolo glave, pri srci pa mi je bilo, kakor bi ga pritiskala ledena roka. Nisem mislila, od kod ti nenavadni občutki, ni mi bilo mari

odpomoči si, češ, to prihaja od prevelicega utrujenja; bo uže prešlo, kakor je prišlo. Zdaj se me poloti nekaka omotica, prav tista nezavednost, kader človek zaspava, vender se ta omotica ni spremenila v spanje, temveč me je težila kakor trudnost, ohromelost, vrtoglavost, in naposled se sprevrže v popolno nezavednost.

Ko se zavem, slišim, kako se zbirajo v moji sobi vsi domači ter si tožijo, kako da sem tako hitro umrla. Hotela sem jim pokazati, da se motijo, hotela sem odpreti oči, ustnice, da bi jim povedala, hotela sem vzdigniti roko — ali vse zastoj. Volja moja ni premogla ničesar nad mojim otrpnenim telesom. Čutila sem železen pas okolo čela, ledeno roko na srci, toda vsako prizadetje, osloboditi se, mi je strašansko pas le še huje pritiskalo, mi je grozanska roka srce le huje pritiskala. Misliha sem, da me tlači mora; ali tlačenje morno nikdar ni trpelo tako dolgo; nisem si mogla raztolmačiti uganke, kako je to, da sem tako neizmerno slaba.

Zdaj mi stopi na pamet, da sem brala o ljudeh, katere je prijel občni krč, da so po cele tedne ležali v taki odrevenelosti, da so bili nazadnje živi pokopani — in tako pride tudi meni grozna misel, da bi me utegnili zadeti enaka usoda. Kaj, ko bi bila obsojena,

garjeva ovca v narodni novinarski čredi, *Prügelknabe* za vse kozle in napake, koje izumuje radikalna vrtoglavo! Koliko psovania si imel uže prestati v burni svoji mladosti, kolikrat so udrihale uže okorne roke po tvojih potrpežljivih rebrih, koliko klasičnih prič so uže priterali tebi na sramoto, od naučnega ministra in g. Obreze počenši doli do Janeza Lavrenčiča in bralnega društva v Zagorji! In če se poskušamo, v bran postavljati svojim napadovalcem, zastopati pred svetom svoje prepričanje in svoja načela, takoj se razlega okolo nas v divjem koru: Ti si začel, ti si mir kalil v narodnem taboru; prav po francoski bajki: *C'est le lapin, qui a commencé!*

A kaj nam očitati! Res je, da smo bili primorani, na drobno slovenskemu občinstvu naslikati istinito podobo nasprotnega kandidata. Do duše smo bili uverjeni, da bi izvolitev njegova bila usoden udarec za Slovenstvo, katero v sedanjem položaji takih politikov ne prenaša. Naravno, da se ga nismo mogli lotiti z glacié-rokavicami, naravno tudi, da smo morali pečati se tudi z njegovo osebo, da-si je nam bilo le za princip, kojega zastopa. A skrbno smo se izogibali tudi v najostrejši polemiki vsake neresnice, trdili smo le take reči, za katere smo imeli ter še imamo dokaze v rokah! In vi, gospodje protivniki? Preudarite nekoliko svojo taktiko, in če etični čut ni po polnem izginil iz vaše duše, bode rudečica morala oblitati vaše lice! Pisava „Ljublj. Lista“ je zavisna od vaše pisave. Dolžnost naša je, resnico povedati svojemu narodu; prenehajte enkrat z neosnovanimi napadi na osrednjo in deželno vladu, ne spodkopavajte javnega miru v deželi, potezajte se za istinite domovinske koristi, — in nikdo ne bode srčneje se veselil narodne sloge nego ljubljanske deželne vlade glasilo, „Ljublj. List“.

Bismarck in baron Courcel.

Diplomati se odlikujejo po uljudnem, posebnouglajenem vedenji, — in kako bi tudi ne? Vedno navezani na gladki parket dvorskih salonov, vedno prisiljeni, s smehljajočim obrazom nasprotniku v obraz povedati najgrenkejšo resnico, skrbno pazeč na vsako besedo, preudarjajoč vsak korak morajo uže po svojem vsakdanjem poslu postati izurjeni mojstri v umetnosti socialnega kretanja. Ako se tedaj eden izmed te gospode v posebni viziti poklanja najmočnejšemu evropskemu državniku, ni to na zadnje nič tako izrednega, čudovitega, da bi iz takega dogodka mogli izvajati Bog zna kake pomenljive vzroke in posledice.

In vender nihče ne trdi, da imajo pohodi v Varzinu zgolj ta namen, ustreči strogi dami

kakor so bili oni, da bom brez zraka, brez solnčne svetlobe, brez prijazno družnega življenja, da bom izključena izmed živih za dolgo, za zmerom! Oj, morda je tudi meni usojeno zadušiti se v črnem, temnem grobu, kar bi bilo neznansko grozno, a še groznejše bi bilo, ko bi se pokopana prebudila iz otrpnenja, če tudi le za trenotek, da bi toliko strašnejše čutila smrt v ozki rakvi. Govorili so, da me bodo oblekli v belo mrliško oblečilo, kdaj me bodo položili v leseno mrliško posteljo, kako me bodo zabili, kako mi bodo zemlje, trave na grob nanosili: in z vsem tem so mi ljubi domačini množili muko, skeleče trpljenje, smrtni strah in grozo!

V tem pride domači zdravnik. Položi mi roko na srce, da bi čutil, ali bije še. Obrne se k mojim prijateljem in s hladnim togojskim glasom — kolika razjarjenost me popade in navda proti njemu, ki tako govori, kakor bi šlo za najneznatnišo stvar na svetu — jim pové, da življenja ni v meni. Hotela sem skočiti, zakričati, ali saj tiho zašepetati, — vse zastoj! Noben ud se ne gane, nobena žila ne trpne, noben dih se ne sliši, dasitudi sem se napenjala nečloveški.

Majeva sapa je sveže in dišeče puhala s travnikov skozi odprto okno v moja lica. Slišala sem tašice po grmovjih žgoleti. Vedela

etiketi! Neprestano se množi število onih motcevc, kateri romajo v pomoransko letovišče, videti in govoriti s premetenim kancelarjem nemškega cesarstva. Najprej se je bil ruski minister Giers potrudil v dolgočasno severonemško ravnanje, pred kratkim je imel Bismarck lepo priliko, svojo gostoljubnost skazati odličnemu avstrijskemu državniku, ministru vnanjih zadev, grofu Kalnokyu, in sedaj trka uže francoski diplomat na komaj zatvorene duri varzinskega gradu: baron Courcel, zastopnik francoske ljudovlade. Francozi so sicer dvorljivi narod, ali od leta 1870 sem pač te svoje priznane dvorljivosti Nemcem nikakor ne kažejo, in tedaj tudi nikdo ne bode sumil, da ima baron Courcel v Varzinu le spolnovati običajne dolžnosti dvorske etikete.

Temveč politika, visoka politika privedla je Francoza v vročem meseci avgustu ven v seuco pomoranskih borovcev, k silnemu možu, kateri je Francosko tako energično bil pokoril ko nikdo pred njim! Francoski diplomat pri Bismarcku v Varzinu — to pomeni tako globoko segajočo spremembo svetovnih političnih odnošajev, da bi pred nekoliko meseci še odločno zanikali tako vest kot smešno neosnovano govorico. Odkar so Nemci v grozoviti borbi leta 1870/71 pogazili francosko vojno, odkar so premaganega protivnika smrtno ranili s tem, da so mu odvzeli dve lepi deželi ter mu naložili največjo vojno odškodnino, katera se je sploh kedaj plačati imela, od tega časa bili smo zmirom uverjeni, da se Francoz in Nemec ne bodeta sprijaznila preje, nego da si francoska armada pribori osveto svojo za Wörth in Sedan! Prijateljska zveza med obema narodoma, med koja se grozeč urivajo plahé hekatombe nešteti žrtve, padlih v neizmerno ljutem boji, videla se je nam po vsem nemogoča. In ko je pred nekoliko tedni francoski list, po pariških boulevardih silno razširjeni „Figaro“, svoje čitatelje vznemiril s senzacionalno vestjo o nemško-francoski zvezi, bili smo do dobrega prepričani, da je malorešno glasilo svoje občinstvo razveselilo s tolsto racko, kakor jih zlasti v vročih dnevih tako zvana *saison morte* kaj rada izvali razgreta domišljija iznajdljivega novinarja.

A sedaj se vender vidi, da je bilo nekaj na tem! Francoska se očitno približuje toliko sovražnemu nemškemu sosеду, in varzinski shod je vidno znamenje spremenjenega položaja. Kaj je napolnilo Courcela v samotno vas pomoransko? Po mnenji vseh politikov tesnosrčna angleška politika in dogodki na kitajskih obalah, od koder se uže čujejo vznemirljive vesti o uničenih vojnih ladijah in razrušenih utvrdbah. Kajti Angleži imajo od nekdanj to neprijetno lastnost, da takoj zbadljivi postanejo, kakor hitro se govorica zasue

sem, kdaj je solnce sulo svoje žarke po tleh moje sobe, in ko so zlati trakovi njegovi lesketali se mi na čelu, zaprli so lesena okna. Temno in tiho je bilo v sobi; sama sem ostala. Ure so prehajale, ko sem tako ležala; ure, katere bi bila skoro razdelila na sekunde: tako drag mi je bil čas, kajti vsak trenotek me je približal groznemu grobu, vsak trenotek mi je jemal upanje ustajenja. Udarci ure so mi pravili, kako čas teče; vsak udarec se mi je zdel kakor glas mrtvaškega zvonu: 10, 11, 12, 1, 2 — in na to pribirni v mojo sobo še zvonjenje vaškega zvonu; o usmiljeni Bog! Slutila sem, kaj to pomeni: da mi zbira pogrebce.

Hotela sem kaj drugega misliti, hotela sem ušesa zatisniti temu smrtonosnemu glasu — prav tako lahko bi bila angela iz nebes poklicala si v pomoč. Z zmerom mučnejšo grozovitnostjo sem štela udarce zvonove; kajti vsak mi je na uho donel kakor trobenta poslednje sodbe pogubljenim. Naštela sem jih 19 — število mojih let, ker 19 let sem bila stara.

Pamet me zapusti, upanje v srce mi izgine, duša se bori z nezavednostjo in naposled padem v njeno usmiljeno globočino.

Preteklo je pač dva dni, predno se zopet zavem, dneva, katera sem bila prav kakor

na posestva in naselbine v ptujih zemljinah. Doma, na britanskem otočju, prostodušni razumniki, v vseh evropskih vprašanjih vneti zagovorniki svobodnega razvoja in modernih idej, — povsod drugod pa, v Aziji, Ameriki ali Afriki navadni, tesnosrčni kramarji, kateri le na to mislijo, kako bi ondotnim ne preizbirčnim narodom za drag denar na vrat navezali svojo slabo bombaževino, svoje puške, ki jih smodnik uže pred desetim strelom navadno raznese, žganje svoje in strupeni svoj opium. Angleška poželjivost glede drugih zemljin je nenasiitljiva. Navzlic svojemu velikanskemu kolonijalnemu posestvu so vender še tako lakomni, da s pravo srditostjo merijo vsako drugo vlast, koja svojo zastavo razvija na kakem tujem obrežju. Največ pa jih v oči zbadajo Francozi, kajti francosko vojno brodovje je prvo za angleškim, tega se imajo tedaj naj več bati. Radi tega so Francozi takoj imeli prilike dovelj, pritoževati se nad zavidnim, nestrpljivim angleškim sosedom. Iz Egipta so jih kar ven potisnili, odstranivši jih *brevi manu* od skupne kontrole, v Madagaskarju jim nagajajo s tem, da skrivaj dražé ondotne prvotnike k skrajnemu upor, sedaj pa zopet nasprotujejo Francozom na Kitajskem, kjer se je uže dejansko pričela krvava, v svojih posledicah vsekako pomenljiva vojska.

Baš to kramarsko angleško nasprotje pak sili Francoze, da se pogode s svojim velikim nemškim protivnikom! Nemška trgovina na Kitajskem je jako izdatna, tedaj je Nemčija uže sama po sebi neposredno prizadeta pri vseh slikovitih metamorfozah kitajskega vprašanja; sicer pa ne smemo pozabiti, da je Nemčija dandanes na vrhuncu svoje moči in slave, uprav merodajna moč na evropskem kontinentu. In Bismarck bode sigurno vse storil, da olajša obravnave z nekdanjim smrtnim sovražnikom. Gledé kitajskih homatij se sme Francozka zanašati na nemško podporo, Nemčija gotovo ne bode nasprotovala niti tedaj ne, če se Francozom posreči, iz svojih najnovejših pridobitev na južno-kitajskem morji ustvarjati novo veliko kolonijalno državo, drugarico velikanskim angleškim posestvom v vzhodni Indiji.

Nemška podpora utegne tedaj Francozom gledé kitajskega vprašanja gotova biti. Ali Bismarck, „pošten mešetar“, pri vsem tem pogajanji sigurno ne bode pozabil na interese nemške države, kateri namerava baš sedaj pridobiti nekoliko naselbinskega sveta na afrikanskem ozemlju. Pogovor v Varzinu se je tedaj najbrže tudi okolo tega predmeta sukal, in genijalni nemški državnik se je z baronom Courcelom skoro gotovo tudi dogovoril o jako važnem vprašanji, tikajočem

mrtva, brezbesedna, brezpregibna, brez zavestna, — ali zavedeti sem se imela v še hujšo muko. Čutila sem, da nisem več v svoji sobi, da sem napravljena za pogreb, da sem potresena s cveticami, da imam venec na čelu in na prsih. Slišala sem, kako tiho hodijo, tiho govoré. Večkrat se je nekdo čez moj obraz sklonil, tako globoko, da sem čutila toplo sapo.

„Prav tako izgleda, kakor bi bila živa, uboga Lavra.“ Bil je glas Vekoslavina, moje najljubše prijateljice, ki je to rekla: „Kakor bi bila živa.“

Naravski, kako neki bi ne bila! Te besede so se mi zdele kakor neizrečeno zaničevanje, in ta trenotek sem čutila Vekoslavo.

„Veste li, kako zdravnik razlaga njeno hitro smrt?“ bara drug, mi neznan glas.

„Rekel je, da je umrla za srčno hibo, kakor sem slišal; ki nimajo zdravega in celega srce, po taci je kaj hitro“, se je glasil odgovor.

„Kako žalostno je to, da taka blaga mladenka umrje; družina je vsa potrta po tem nenadnem udarcu.“

„Gvido pa za njo tako žaluje, da bo skoro zblaznel!“

„Kdo je ta Gvido?“

„Kaj? Ne poznate ga, tega vrlega mladeniča? Gvido je bil zaročenec gospodičine

se Dolenjega Konga in na njegovem spodnjem teku projektirane države ter o najnovejših nemških naselbinah na guinejskem zalivu in v Angri Pequenni.

Mir, trajni mir med Nemčijo in Francijo, odškodovanje Francoske v prekomorskih pokrajinah za izgubljeni Alzaško-Lotrinško, skupno postopanje obeh veselih nasproti nadvladujočemu angleškemu vplivu v Aziji in Afriki, — to je morda ona velikanska misel, katera v tem trenutku navdaja silnega nemškega kancelarja. Bode-li se posrečilo možu, kateremu dosihmal nič ni nemogoče bilo, užitviti državito idejo ali ne — o tem razsodila bode bodočnost. Vsekako pa je svetovna politika zopet dospela na razpotje, kakor ga čestokrat nahajamo v razvoji narodov in kulturnih držav!

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Nj. veličanstvo cesar prišel je danes ob 5. uri zjutraj v Arad k velikim vojaškim vajam. Na kolodvoru bil je sijajno sprejet. Ob 7. uri uže prisostvoval je manévrom konjanikov. V Aradu ostane cesar do 3. sept. ter se potem poda k manévrom na Moravskem.

Minister poljedelstva grof Falkenhayn prispel je včeraj v Pribram ter inspiciral tamonje rudarske zavode. Mesto bilo je sinoči ministru na čast razsvetljeno.

Volitve za vse one deželne zbornice avstrijske, katerim je letos potekla doba, dovršene bodo v teku prihodnjega tedna. Jutri volila bodo mesta in trgi v gorenji Avstriji, v ponedeljek dné 1. septembra volile bodo kmetske občine na Solnograškem, 3. septembra gorenje-avstrijski veleposestniki, 4. septembra mesta in trgi na Solnograškem, a 9. septembra veleposestniki solnograški. S tem bodo za letos deželnozborske volitve končane.

Iz Gradca se poroča, da so se v velikem posestvu štajarskem bili izvoljeni le pristaši tako zvane staro-liberalne stranke in da se je vsled tega nadejati, da bodo zastopniki veleposestva v deželnem zboru igrali ulogo pomirjajoče stranke. Potrebno bi to res bilo, kajti nemško-liberalno nasilstvo Slovincem nasproti res uže presega vse meje.

Nekateri časniki so pripovedovali, da bode ogerski ministerski predsednik Tisza, vračajoč se iz kopelj v Ostende, obiskal kneza Bismarcka. „Pol.Corr.“ je pooblaščen izjaviti, da ta vèst ni osnovana.

Tuje dežele.

Te dni odpluli bodo štiri avstrijski vojni brodovi iz centralne luke puljske v one preko-

morske pokrajine, katere so za Avstrijo velike trgovinske važnosti. Zapovedniki teh ladij imajo nalog, gojiti posebno trgovinske interese in zveze v korist našega trgovskega stanu.

Iz Petrograda se poroča, da bode Rusija svoje vojno brodovje v kitajskem morju znatno pomnožila. Isto tako povišalo se bode število ruskega vojaštva ob kitajski meji. Povod temu je deloma kitajsko-francoska vojska, deloma pa vedni nemiri plemen živečih ob rusko-kitajski meji.

Angleški konservativci obdržavali so pretečeno soboto v Nostell Priory velikansk meeting, katerega se je udeležilo okolo 130.000 oseb. Štirideset posebnih vlakov bilo je udeležencem na razpolaganje. Shoda udeležilo se je 193 konservativnih političnih društev. Glavna govornika sta bila Stafford Northcote in lord Carnarvon. Sklenila se je resolucija odobravljanja postopanja gorenje zbornice angleške v vprašanji o volitveni reformi.

Admiral Courbet razpršil in razbil je po polnem kitajsko brodovje v reki Min. Videti je, da bodo vse obrežne trdnjave kitajske kmalu v francoskih rokah. Prihodnje dni uže združila se bodeta oddelka admirala Courbeta in contreadmirala Lépèsa ter potem skupno delovala.

Dopisi.

Iz Zagreba 28. avgusta. (Izv. dop.) V našo zbornico vrnilo se je zopet življenje, a žal! da tako življenje, katero nikdar ne more pospeševati blagostan dežele in moti še one može pri delu, katerim je v istini blagor Hrvatske na srci. Zopet je prišel David Starčević uganjati burke, povzročati škandale, kakršni se ne dogajajo v nobenem drugem parlamentu. Iz zgodilo se je, kar se je zgoditi moralo! Predsednik stavi iz zbornice nasvet, naj se David Starčević zaradi škandaloznih njegovih napadov izključi iz zbornice za čas šestih sej. In zbornica je odobrovalno vzprejela ta nasvet. A predno se je vse to doseglo, vršili so se čudni prizori, gnusni, surovi prizori! Ko je bil na dnevnem redu nasvet, naj se Starčević izključi iz zbornice, tedaj najprej Starčević prvi besedo, češ, da hoče pred slovesom povedati še svoje mnenje. In Starčević je govoril! Vsaka njegova beseda pa je bil nečuvjen napad na zbornično večino in na vlado. Zamán je opominal predsednik govornika, Starčević je govoril dalje, vedno ostreje, suroveje. Ko pa je njegova beseda presegla uže vse meje dostojnosti, tedaj nastala je po zbornici velika razburjenost, vsem poslancem studilo se je tako napadanje, ugovarjali so od vseh strani govorniku in burno zahtevali, naj se napadalcu odvzame beseda. Naposled odtegnil je predsednik govorniku be-

videl, da nisem mrtva. Želel je, da bi bil rad sam pri meni, in torej so ostali navzočni drug za drugim tiho odšli in naju sama pustili.

Gvidova bolečina, ki jo je drugim očem težavno prikrival, našla je zdaj svobodni izhod; njegovo možko srce se je vilo togovanja in njegova duša se je kopala v solzah. Vzdigne me, pritisne na svoje prsi, da sem razločevala vsak udarec njegovega srca. Moja glava mu pade težko na ramo in moj venec se zadene ob njegovo lice. Poljublja me na čelo in nežno mi gladi lase; toda nobena rudečica ne oblije mojih lic, nobena beseda ne pride čez moja bleda ustna, ki so ga sicer vselej prijazno pozdravila. Ko bi bila mogla le en sam trenutek odvreči okove krčeve, objela bi ga bila kakor ljubega prijatelja, povedala bi mu bila, da ga ljubim in potem bi bila rada umrla. Pa nisem mogla. Hribje so bili lajši v primeri z rokami, katere sem tako strastno ganiti želela; granit je bil udavnejši v primeri z ustnami, katere odpreti sem se trudila zastoj. In tako sem slonela na njegovih prsih kakor marmorni kip ter bila prisiljena poslušati izlive njegove divje bolečine. Kregala sem se sama s seboj in s svojo usodo. Molila sem tako goreče, kakor v obupnosti. Klicala sem božje usmiljenje. Prosila sem Boga, naj mi na pol uteklo življenje povrne ali pa naj se videz smrti ures-

sedo. Starčević pa se je temu ustavljal in dejal: Če se njemu ne pusti govoriti, on drugemu ne bode pustil govoriti. Starčević govoril je posamnim poslancem najhujše napade, surovosti v obraz in kakor besen klical: „Pojdi sem, kdor ima pogum! Jaz se ne pustim iztirati!“ Poslanec baron Zmajčič stopil je v klop k Starčeviću, a ta ga je krepko sunil v prsi, da se je smrtno bled opotekel. Vse je bilo osupneno, vse razburjeno! Predsednik je zaukazal, naj poslušalci na galerijah zapustijo zbornico, in poslanci so tudi odhajali iz zbornice, Starčević pa je mirno obse del. Na to prišlo je v dvorano pod vodstvom ritmojstra Vuletića deset žandarmov in več policajev pod vodstvom policijskega pristava. Kancelijski vodja Kuzmanović stopil je pred dr. Starčevića in mu dejal: „V imenu zborničnega predsednika Vas pozivljem, da zapustite zbornico!“ Starčević pa je odvrnil, da se ne gane z mesta. Zopet ga je pozval ritmojster, tudi zamán. Na to sta stopila k Starčeviću dva žandarma in se ga dotaknila. Starčević pa je dejal: „Nu, zdaj se umaknem sili! Tako daleč je prišlo, da se narodovi zastopniki z žandarmi iztiravajo! Šel bodem za vami!“ Vstal je in šel skozi dvorano v konferenčno sobo pravne stranke po klobuk, za njim pa sta korakala dva žandarma z nasajenima bajonetoma. Vračajoč se, je smehljal dejal: „Zdaj sem bolj varen, kakor Vi! Zdaj imam častno stražo!“

Nekateri poslanci smejali so se temu dogodku, drugim pa se je videla na obrazu globoka bol, obžalovanje, da je najti še take ljudi, kateri mogó na ta način omadeževati dostojnost hrvatskega sabora. Starčevića je spremila straža pred deželno hišo, od koder je odšel čez Markov trg. V zbornici pa ni nastal še mir, stranki sta jedna drugi očitali, da je provzročila ta prizor. Predsednik Krešić je izjavil, da se odpove predsedstvu. Na to je prevzel predsedstvo podpredsednik Hrvat ter najprej stavi do zbornice vprašanje, če odobruje postopanje predsednika. Zbornica je odobraval postopanje predsednikovo. Še ni mir! Nastopila sta zopet poslanca Tkalič in Tuškan ter provzročala nove škandale. Predlagalo se je zopet, naj se tudi ta dva izključita; a o tem predlogu se ni moglo imenski glasovati, ker je opozicija vedno klicala: ne! ne! Predsednik moral je zatvoriti sejo! Žalostne so te naše razmere!

Domače stvari.

— (Imenovanje.) Nj. ekszellenca gospod poljedelski minister je pristava pri c. kr. rudarskem ravnateljstvu v Pribramu gospoda Ivana Kavčiča imenovalo nadplavžarjem pri c. kr. upraviteljstvu plavžev v Celji.

niči; naj mi vzame zavednost ter me k sebi pokliče.

Na to mi misli zavijo v drugo strugo. Saj je mogoče, da sem mrtva, kakor pravijo vsi. Morda bom celo večnost trpela take muke, v prah razpala, pa ne da bi zavedna duša moč imela, odtrgati se od trohneče pozemeljske ječe. Morda mora res vsakteri duh človeški pod zelenečo pedjo zemlje še dolgo, vso večnost trpeti muko zavednosti. Zdaj se mi misli zopet obrnejo na drugo stran. Udala sem se obupnosti. Vsi glasovi obdajajočega me življenja bili so mi neskončno dragi. Kakor skupuh, boječ se izgubiti svoje zlato, tako sem skoparila jaz z vsakim trenutkom, ki je bil še med menoj in mojim grobom. Vse po hiši slišala sem potihno govorjenje, potihno stopanje, kakor boječih, me spečo prebuditi. Skozi okno je vela hladna sapa, prihajalo je žgolenje tičje, daljni šum vsakdanjega prometnega občenja, klicanje in smejanje in jokanje igrajočih si otrok. O, koliko zasramovanje bilo je to meni.

Sramota na sramoto! K odru prinesó mi krsto, postavijo jo oprezno na tla. Slišim, kako počasi odjemajo pokrov in devajo na mizo. Še enkrat me pritisne Gvido na srce; potem me prepusti drugim rokam, ki naj me denejo v krsto. Rahlo in skrbno me položé na bla-

Lavre. Jeseni bi bila imela biti poroka, na, zdaj je pa tako!“

Tako so govorili in si pripovedovali, ne sluteči, kako blizu je poslušalka in kako strašno jo muči njih govorjenje. Gvido žaluje, da bo skoro znorel — celó v svojem smrtnem strahu sem imela toliko časa in moči, da sem ga milovala; saj sem vedela, da me iskreno rad ima, da mi je zvesto rad udan. V kratkem sem imela postati mu soproga, ubogi Gvido, kako me bo pogrešal. Jaz pa še tako mlada, ki bi bila še tako rada dolgo živela, ki bi bila rada življenja se veselila, zanj moram doli iti, živa moram iti pod zemljo, v grob, ki so mi ga uže izkopali. Ah, nihče ne more doumeti, kaj sem trpela. Kdo bi bolje ne vedel od mene, da mi bo na grobu zelenela trava, tice prepevale, rože cvetele, jaz pa bom ginila vsem dragim mojim iz spomina. Gvido tudi, moj Gvido bode živel, me bode pozabil, in ko se mu srčna rana zaceli, našel bo drugo, ki pojde tja, kamor bi nemela jaz iti. Usmiljeni Bog, je li res ne morem strgati te železnocvrste vezi otrplosti?

„Tiho, Gvido gre“, je dejala Vekoslava, in njene besede, kakor sem mislila, so mi kri za par trenutkov v tek pognale. Res, Gvido gre! Spoznala sem njegovo dobro znano hojo pri vratih, v sobi, zraven mene. Morda bo on

— (Zlobne govorice.) Znano je, da je jedna najvažnejših obrtnjskih strok na Avstrijskem, sladkorna obrtnja, sedaj v hudih zadregah. To je slabo samo na sebi, a še huje je, da hudobni jeziki navlašč z neosnovanimi govoricami vznemirjajo javno mnenje. Tak zlobni maneuver je bila vest, razstrošena po dunajski borzi, da je znana firma Avgust Tschinkel, katera ima tovarne in posestva tudi na Kranjskem, falirala. Ker se je tudi naš „najstarejši“ dnevnik na limanice vsedel tem opravljivcem ter isto lažljivo vest trosil med slovenskim občinstvom, moramo naglašati, da je vse, kar se je pripovedovalo o Tschinkelovem konkurzu, neutemeljena, zlobna govorica.

— (Domač umetnik.) V prodajalnici gosp. Mašeka na Mestem trgu je na ogled razstavljena oljnata slika mladega slovenskega umetnika. Podoba je kopija po originalu slavnostnega Amerlinga ter predstavlja mlado deklico, svirajočo na mandolini. Ogledali smo si umotvor ter smo bili prijetno iznenadeni po lepem talentu, kateri se v njem razodeva. Zlasti obraz in desna roka sta fino risani, pri obrazu opozarjamo tudi na svetlobo, ki je kaj srečno zadeta. Slika je dovršil mlad naš rojak, g. A. Azbè, doma iz Poljanske doline, katera je slovenskemu narodu že porodila dokaj nadarjenih slikarjev. Sedaj se šola na dunajski akademiji umetnosti ter namerava v kratkem preseliti se v Monakovo. Opozarjamo ljubljansko občinstvo na to lepo delo domačega umetnika; posebno bi nam bilo ustrezno, ako bi kedo izmed imovitejših rodoljubov nakupil podobo. Cena ji je smešno nizka: z okvirom vred stane cela oljnata slika le 60 goldinarjev!

— (Kleebergovi veliki zverinjak) dopel je včeraj v Ljubljano. Lesena koliba, v kateri bode zverinjak namešten in katera bode s plinom razsvetljena, še ni dovršena. Zverinjak se za občinstvo odpre v nedeljo.

— (Točarenje žganih pijač) brez dovoljenja v skritih pritličnih stanovanjih se je zadnje dni jako razširilo, posebno so se vabili vojaki v take neopravičene žganjetočarne. Policija je zasledila zadnje dni več žensk, katere so nedovoljeno točile žganje, ter jih poklicala na opravičevanje.

— (Ukradel) je tukajšnjemu topničarju Rigliju iz vojašnice v Trnovem mladoletni fantič Hitzelberger 14 ljubeznih pisem, došlih iz Trebnjega, in pa slike srčne radosti topničarja Riglija, kateri je sam prišel k policiji, ovdal tatvino in odločno zahteval pisma in slike nazaj, kajti Rigli je prav resno izjavil, da so za njega neprecenljive vrednosti.

— (Izgubljene reči.) V Lattermannovem drevoredu izgubljen je bil včeraj dežnik od zelene svile in pa ženska torbica od črnega usnja z napisom „Souvenir“, podobna kovčegu, v katerem je

zino in počasi me poravnajo, pa tudi rahlo in počasno to ravnanje zdelo se mi je kakor drzna naglica.

Ne vém, kaj so sicer delali, toliko pa vém, da, ko so mrliško obleko okolo mene popravljali, je nekdo neprevidno stopil in s svojo nerodnostjo pokrov z mize vrغل. Težki pokrov butne ob tla, stekleni ustav pa, napravljen sredi pokrova, razbije se na sto in sto kosov in kosčkov. Nekaj ostrih razbitin mi pade na obraz. Čutila sem, da so me zbole in urezale, in iz senci priteče kaplja krvi ter pade na blazino. Slišala sem jo pasti in blagoslavljala sem nerodnega in rano.

O sveto nebó, kolika radost! Lena kri jame teči, žile jamejo biti in povračajoče se življenje je drhteče se prelivalo po mojih udih. Zasopem, vspregladam, vstanem, tiho zakličem: Gvido!

Pogled strmenja, krik radosti, on je na moji strani. Tresem se v njegovih rokah, smrtno odrevenenje je odhajalo. Zaživela sem, zasmejam se krčevito, jokam radosti in hvaležnosti. In ko se nastopijo vsi okoli moje krste: roditelji, bratje, sestre, prijatelji: ni bilo očesa, ki ne bi se bilo lesketalo v soizi hvale; ni bilo ust, katera ne bi bila navdušeno izrekala, kar je čutilo moje srce: Čast in hvala bodi večnemu gospodu Bogu!

bilo več pričeti ročnih del. Kdor je zadnje našel, dobi dobro nagrado, ako vrne stvar policiji. — K vojaškim vajam tukajšnjega topničarskega polka poklicani železniški sprevodnik Fran Bolha izgubil je svojo beležno knjižico, v kateri je bila karta za prosto vožnjo na južni železnici in 13 gold. denarja.

— (Občinska volitev.) Pri volitvi novega občinskega zastopa za občino Mala Gora (okraj kočevski) je bil županom izvoljen Ivan Kikelj, občinskima svetovalcema pa Josip Zamida in Matija Künig.

— (Požarna kronika.) Dne 25. t. m. ob 2 $\frac{1}{2}$ uri popoldne nastal je ogenj v šupi Janeza Kiklja naslednikov v Novem Lošinu št. 45. Pogorela je samo šupa s senom. Škode je okoli 720 gld. Kdo je zažgal, se gotovo ne vé, sumi se pa, da cigani, katere je najemnik omenjene šupe odpodil od svojega praga.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Arad, 29. avgusta. Cesar pripeljal se je sim ob pol 6. uri zjutraj; na slovesno ozaljšanem kolodvoru pričakovali so ga vojaški, cerkveni in civilni dostojanstveniki; mnogobrojno občinstvo ga je na kolodvoru in ob vhodu v mesto navdušeno pozdravljalo. Na nagovor županov na kolodvoru je odgovoril cesar: „Radostno bodem bival nekaj dni v mestu, katero je uže tolikrat izkazalo svojo udanost. Vzprijmite moj pozdrav!“ Nekaj časa se je bavil cesar v mestni svetnici, potem pa se odpeljal k vojaškim vajam.

Zagreb, 28. avgusta. (Iz zbornice.) Zbornica ni vzprejela demisije svojega predsednika Krestiča, na kar so nezavisna stranka in Starčevićjanci izjavili, da se nadaljnjih obravnavanj nečejo udeleževati. Po teh odhodu se je inartikulacija volilnega reda jednoglasno vzprejela. Vlada je izjavila, da dela na združenje Žumberka s Hrvatsko. Takozvana srbska predloga se je tudi vzprejela.

Zagreb, 28. avgusta. Zbornica je sklenila v včerajšnji večerni seji z veliko večino izključenje Tuškana in Tkalića. Prvi ni hotel zapustiti dvorane, morala ga je iztirati žandarmerija. Potem so se stavile interpelacije.

Lviv, 28. avgusta. Nj. veličanstvo cesar je blagovolil pogorelcem v Kolaczyi, okraj Jaslo, darovati 1000 gld.

Berolin, 28. avgusta. (Oficijalno.) Pri ježi na sprehod dne 25. t. m. pri Babelsbergu padel je cesar, ker se je konj spodtaknil, na tla v travo. Cesar je zopet koj vstal ter se vrnil peš v grad. Ranil se ni.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 29. avgusta.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	80.75
„ „ „ srebri	81.55
Zlata renta	103.45
5% avstr. renta	95.55
Delnice narodne banke	85.7
Kreditne delnice	300.80
London 10 lir sterling	121.55
20 frankov	9.66
Cekini c. kr.	5.75
100 drž. mark	59.55

Uradni glasnik

z dne 29. avgusta.

Naprava novih zemljiških knjig: Pri c. kr. okr. sodniji na Brdu za katastrarno občino Čemšenik; poizvedbe v dan 16. septembra t. l.

Razpisane službe: Mesto okr. zdravnika za Stari trg v sodn. okraji ložkem; letna nagrada 800 gld. in za zdravniško poslovanje na šneperski graščini 100 gld. Prošnje do 10. sept. t. l. c. kr. okr. glavarstvu v Logatcu.

Eks. javne dražbe: V Metliki zemljišče Jan. Nemaniča iz Želebeja dne 1. oktobra; posestvo Ane Ogulin z Hriba (1887 gld.) dne 10. oktobra. — V Vipavi zemljišče Mihe Stegola iz Poreč (210 gld.) dne 10. oktobra; zemljišče mlad. Ant. in Fr. Repiča iz Vipave (800 gld.) dne 3. okt., 4. nov. in 3. dec.; zemljišča Fr. Kodele iz Budanj (1185 gld. 5 kr.) dne 1. okt., 31. okt. in 3. dec.; zemljišča Jos. Lokarja iz Razgurič dne 14. oktobra. — V Višnji Gori posestvo Marije Skebe (910 gld.) dne 14. okt., 14. nov. in 16. dec.;

zemljišče Martina in Jere Kos iz Zvirč (2350 gld.) dne 16. sept., 16. okt. in 18. nov.; posestvo Marije Tekavčice iz Hinj (1000 gld.) dne 16. sept., 16. okt. in 18. nov. — V Mokronogu zemljišče Gust. Dolarjevo s Žalostne Gore (1230 gld.) dne 24. sept., 29. okt. in 3. dec. — V Novem Mestu posestvo Jan. Slaka iz Polhovice (1708 gld.) dne 25. sept., 28. okt. in 27. nov. — V Kostanjevici zemljišča Ant. Sekule iz Kostanjevice (3175 gld.) dne 1. okt., 29. okt. in 26. nov.

Tuji.

Dne 27. avgusta.

Pri Maliči: Kraus, inženier; Justig, Austenitz, Schreier in Kalb, trg. potovalci, z Dunaja. — Klein, trgovec, iz Prage. — Culot, trgovec, iz Gorice. — Hertauss, c. kr. vrhni pošni vodja, iz Trsta.

Pri Slonu: Kirschner, kr. bav. nadsod. svetnik, iz Monakova. — Seligmann, Nagy in Rosenfeld, trg. potovalci, z Dunaja. — Visintini, profesor, s soprogo, iz Trsta. — Sonnenberg, trgovec, iz Kaniže. — Tullinger, soproga c. kr. inženierja, z rodbino iz Pulja.

Pri Bavarskem dvoru: Jelouschek pl. Fichtenau, želez. uradnik, z Dunaja. — Zigler, župnik, iz Stubice. — Kopitar, pisar, z Brda.

Pri Južnem kolodvoru: Zimmermann, c. kr. lieutenant, iz Trsta. — Thümler, črkostavec, iz Altenburga (Sasko). — Küncl, c. kr. polk. tambour, iz Celovca.

Pri Avstr. carji: Comell, soproga trgovca, iz Aleksandrije.

Umrli so:

Dne 28. avgusta. Srečko Vidmar, sin izdelovalca dežnikov, 4 mes., Stari trg št. 20, kron. črvesni katár. — Janez Gostič, delavčev sin, 6 ur, Kolezijske ulice št. 6, življenska slabotnost. — Bogomila Kreč, hči dež. tajnika, 7 mes., Gospodske ulice št. 10, ošpice.

Srečke

z dne 27. avgusta.

Brno: 83 73 90 21 19.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v ram	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo. krina v mm
28. avg.	7. zjutraj 2. pop. 9. zvečer	730.57 733.23 736.49	+10.4 +19.6 +14.6	szpd. sl. jvzh. sl. zpd. sl.	obl. s.p.j.s. obl.	53.00

Poslednja beseda*

ribiškemu društvu, oziroma predsedniku dr. Kappler-ju.

Jako zanimivi članek v „Ljubljanskem Listu“ od 26. t. m., v katerem zopetni napad in sčuvanje me nikakor več razžaliti ne more, dokazuje očitno nevoščljivost za moje mnogobrojne zasluge kot ustanovnika ribiškega društva in me primora v tej zadevi opomniti prigovor: *Paupertas ingenii in vitae curriculo ingenio semper contraria.*

Gosp. Kappler omenja v začetku staroste ribičev, Čizmana, kot jako zanesljive osebe. Omenjeni starček pa, kakor je znano, uže več let ne hodi na delo z mrežami in s čolnom po Ljubljani, Izici in Malem Grabnu, lovi pa le s sakom na močvirji po grabnih žabe, babice in karpoške.

Vprašam torej, zakaj pa ni gosp. Kappler v tej zadevi se pogovoril z mlajšimi, zvedenimi skozi cel teden v omenjenih vodah lovečimi ribiči?

Dalje omenjam, da je ribič Kosanec rake, v spodnji Ljubljani vložene, katere je v kratkem našel mrtve ob bregu, brezdomno dobil uže okužene, ako bi bili raki iz reke Sore ali pa iz potokov brdskega okraja, bi bili gotovo ostali živi, kakor so tudi živi ostali od Čizmana v hramček vloženi raki, kateri so bili brezdomni koščaki, nikakor pa žlahtniki, katerih zopetno pomnoženje si vedno želi cela kranjska dežela.

Ako gosp. Kappler meni dokazati zadostno:

1.) Da, ako se je izražal v „Pozoru“ „Slovenskega Naroda“ št. 183 niso za vlogo vgodni mladi rakci, temveč samo stari raki? in

2.) kako je to, ker po izreku gosp. Kapplerja v časih, v katerih so sparjene vode, ni nikakor nakazano rake prenašati in vlagati, da so do sedaj še v stoječih mlakah, poprejšnjih opekarskih tovarnih, in tudi sedanjih, povsod ostali raki popolno zdravi — ne bodem nikdar več besedice omenil, in trkajoč se na prsi klical: *Pater peccavi, parce mihi!*

Konečno omenjam samo še to, ali je gosp. Kappler uže pozabil na mojo njemu izkazano zvedeno podporo pri zadnjem obnem zboru ribiškega društva, s katero je bilo njemu mogoče redno otvoriti zbor kot vodju in namestniku odstopivšega predsednika g. P.

V Ljubljani dne 27. avgusta 1884.

R. Kastelic.

* Uredništvo ne prevzame nobene odgovornosti za vsebino tega inserata.